

Hồi 20

Ai Thật Ai Giả

Q

uân Đạt đứng thẩn thờ, vô hình trung mắt chàng nhìn về hướng mảnh lụa trắng xa xa. Chàng bất giác tò mò nghĩ đến Khắc Thủy Phượng mà nghĩ thầm:

- Sao Tuyết Trâm lại không dám đối diện với người này?

Cùng với ý niệm đó, Quân Đạt rảo bước tiếp về chiếc kiệu lụa của Khắc Thủy Phượng.

Chiếc kiệu nằm chơ vơ, rèm kiệu thì rách nát như bị ai đó xé ra trong sự bực tức. Nhìn chiếc kiệu của Khắc Thủy Phượng, Quân Đạt phải nheo mày bởi ý nghĩ chủ nhân của chiếc kiệu này đã gặp đại nạn.

Chàng tự hỏi thầm:

- Ai đã xé chiếc kiệu lụa của Khắc Thủy Phượng? Phải chăng Khắc Thủy Phượng trong lúc chờ đợi mình và Tuyết Trâm đã chạm trán với cừu nhân?

Ý niệm đó lướt qua đầu Quân Đạt, chàng đảo mắt nhìn quanh.

- Nếu như Khắc Thủy Phượng gặp đại nạn mà chết thì nhất định thi thể còn ở đâu đây.

Ý nghĩ đó khiến chàng càng tò mò hơn, muốn tìm cái xác của Khắc Thủy Phượng để xem ai là hung thủ giết bà ta. Quân Đạt vén rèm kiệu. Trong kiệu, chiếc áo choàng lông của bậc vương giả nhăn nhúm chứng tỏ chủ nhân của nó đã bị người ta làm nhục.

Quân Đạt cau mày.

Vô tình chàng liên tưởng đến hành động của mình đối với Tuyết Trâm trong hang dơi mà buột miệng nói:

- Khắc Thủy Phượng cũng cùng cảnh ngộ với Tuyết Trâm sao.

Ý nghĩ đó khiến khuôn mặt thanh tú của chàng sa sầm xuống và sự thương cảm chợt dâng trào mà lo lắng cho người đàn bà tên Khắc Thủy Phượng.

Quân Đạt phát hiện một lối mòn do cỏ bị ai đó dẫm lên.

Quân Đạt quyết định đi lần theo lối cỏ nằm rạp để tìm thi thể Khắc Thủy Phụng. Chàng vừa đi vừa nghĩ:

- "Nhất định người đàn bà này đã bị hại để lại thi thể nằm đâu đây".

Chàng đi lần theo lối mòn cỏ dại. Một chiếc hài vương triều đập vào mắt chàng. Quân Đạt nhặt chiếc hài đó lên, rồi đi tiếp. Lại chiếc hài thứ hai nữa khiến chàng cảm nhận đã gần tìm ra thi thể của người đàn bà bất hạnh.

Một mảnh lụa trắng phất phơ dưới tàng cây cổ thụ. Quân Đạt nhìn mảnh lụa đó và trở khinh thuật phi thân đến.

Chàng nghĩ thầm:

- "Có lẽ cái xác của người đàn bà xấu số đang nằm đó".

Đúng như Quân Đạt nghĩ, Khắc Thủy Phụng đang nằm duỗi dài dưới đất, y trang xốc xếch, và đứng ngay trên đầu bà ta là một quái nhân với hình tướng dị kỳ.

Đôi mắt của quái nhân to như hai chung rượu và lồi hẳn ra ngoài, chiếc miệng lõ lõ trông thật tởm lợm. Quái nhân nhìn Khắc Thủy Phụng chằm chằm với đôi mắt lồi đỏ au trong khi mỹ phụ Khắc Thủy Phụng thì co rúm người lại.

Chàng thấy hai người đang đối đáp với nhau, và Khắc Thủy Phụng như sợ hãi kẻ dị dạng quái gở kia. Chợt quái nhân dựng đứng hữu thủ, bàn tay của y đen kịt to như chiếc quạt nan toan bổ xuống đầu Khắc Thủy Phụng.

Trước mắt Quân Đạt, Khắc Thủy Phụng như an phận chấp nhận cái chết đến với mình.

Quân Đạt hét lớn:

- Dừng tay!

Chàng trở khinh thuật thượng thặng như nước chảy mây trôi, nhưng giờ đây lại có kỳ hoa hỗ trợ thêm công lực nên trông chàng như lướt trên ngọn cỏ.

Quái nhân nghe tiếng quát của chàng rụt tay lại. Y rời đôi mắt lồi lộ những tia hung quang chiếu thẳng vào mặt Quân Đạt.

Quân Đạt nhìn trả lại bằng ánh mắt nghiêm lạnh. Chàng hỏi:

- Các hạ là một nam nhân sao đang tâm bức nhục một nữ nhân?

Quái nhân nhìn chàng rồi quay lại nhìn Khắc Thủy Phụng. Y ngẩng đầu nhìn lại Quân Đạt. Từ đôi mắt lồi của gã lộ ra ánh mắt cay độc và tàn nhẫn.

Quân Đạt nghe quái nhân nghiêng răng ken két, rồi bất ngờ đôi song thủ to như chiếc quạt nan đen sì của lão dựng đứng lên vỗ thẳng ra chưởng kinh tập kích chàng.

Quái nhân đã chẳng hề cất tiếng trả lời chàng mà còn dụng chưởng tấn công khiến chàng không khỏi bất nhẫn. Chàng đã phòng bị từ trước nên khi thấy quái nhân phát tác chưởng công, liền thét lớn:

- Song Chỉ Đoạt Mạng.

Hai đạo chỉ kinh đen kịt đón thẳng lên chưởng ảnh của quái nhân.

- Âm!

Dư lực phát tác do chỉ và chưởng chạm thẳng vào nhau khiến tàng cây cổ thụ như lọt thỏm vào một cơn lốc mãnh liệt.

Quái nhân lùi lại hai bộ nhìn Quân Đạt bằng đôi mắt lồi đỏ au. Trong khi đó Quân Đạt vẫn trụ thân đứng một chỗ. Những thớ thịt trên mặt gã quái nhân giật liên tục biểu lộ một cảm giác sững sờ, ngạc nhiên khôn cùng.

Quái nhân nheo mày, bất ngờ đưa mắt nhìn về phía hang doi rồi rú lên lồng lộng.

Quân Đạt chưa hiểu hành động của quái nhân thì nghe Khắc Thủy Phượng nói:

- Công tử giết gã đi.

Tiếng nói khẩn khoản của Khắc Thủy Phượng đập vào tai chàng khiến Quân Đạt giật mình. Vừa đấu với quái nhân một chưởng đón thẳng đỡ thẳng, ngay cả chàng cũng không ngờ nội lực của mình tăng tiến nhanh như vậy. Vừa rồi khi đấu thẳng với quái nhân, Quân Đạt ngỡ mình sẽ tan xương, nát thịt nhưng không ngờ lại thắng đối phương dễ dàng như vậy nên không khỏi sững sờ.

Gã quái nhân chợt quay lưng, trở khinh công băng ngược về hướng hang doi.

Khắc Thủy Phượng đứng bật dậy:

- Công tử sao lại để gã thoát đi vậy?

- Tại hạ không thù không oán thì sao phải giết y chứ?

- Y là một quái nhân, vậy mà không đáng chết à?

- Quái nhân là phải chết sao?

Khắc Thủy Phượng thở dài một tiếng:

- Tùy công tử. Công tử không giết y cũng được nhưng cái ơn này Khắc Thủy Phụng không biết trả bằng gì.

Quân Đạt nhìn thẳng vào mắt Khắc Thủy Phụng:

- Tại hạ cao hứng cứu phu nhân thôi.

- Chỉ cao hứng thôi à?

Quân Đạt gật đầu:

- Đúng như vậy, chứ phu nhân đã từng truy sát tại hạ.

Khắc Thủy Phụng nheo mày:

- Thủy Phụng không truy sát công tử đâu mà chỉ lo cho công tử thôi.

Quân Đạt nheo mày:

- Phu nhân thật tâm đấy à?

Thủy Phụng gật đầu.

Quân Đạt hỏi:

- Thế sao phu nhân truy bức tại hạ và Bạch Hạc Tiền Tử phải chạy vào hang doi? Nếu không có hang doi thì Bạch Hạc Tiền Tử đã tán mạng bởi ngọc thủ của phu nhân rồi.

Khắc Thủy Phụng dẫn một bộ ngẩng mặt lên nhìn Quân Đạt:

- Công tử đừng hiểu lầm bốn nương. Thật ra tâm của Thủy Phụng lo lắng cho công tử mà thôi. Khi thấy công tử lọt vào tay ả dâm nữ Bạch Hạc Tiền Tử, vì lo lắng cho công tử mà bốn nương phải rượt theo ả để cứu người.

Quân Đạt cau mày:

- Tuyết Trâm mà là dâm nữ sao?

- Nếu ả không là dâm nữ thì sao vừa gặp bốn nương đã phải bỏ chạy. Thủy Phụng nói ra điều này nhất định công tử sẽ chưa tin, nhưng chỉ khi nào công tử thấy tận mắt ắt sẽ phải tin lời của bốn nương.

Điều Thủy Phụng vừa nói đến khiến đầu óc Quân Đạt choáng váng và uất khí đột ngột dâng lên chẹn ngang cuống họng.

Chàng lặp lại câu nói của Thủy Phụng bằng chất giọng bán tin bán ngờ:

- Tuyết Trâm mà là dâm nữ sao? Tại hạ không tin.

- Đã là sự thật thì khó có người tin. Thật ra Thủy Phượng đã đoán trước, một khi công tử đã bị ả dâm nữ đó gần gũi thì coi như chẳng còn sáng suốt minh mẫn để phân định thật hư như thế nào nữa.

Quân Đạt nạt ngang Khắc Thủy Phượng:

- Phu nhân đừng nói nữa. Tại hạ cứu phu nhân không phải để nghe những lời vua rồi. Kiểu từ!

Quân Đạt trở bộ toan trở khinh thuật băng đi nhưng Khắc Thủy Phượng đã gọi giật chàng lại:

- Công tử.

Quân Đạt quay lại nhìn Thủy Phượng:

- Tại hạ không muốn nghe thêm những lời chỉ giáo của phu nhân.
- Thủy Phượng sẽ không nói những lời khiến công tử phật ý, phật lòng, những công tử đã cứu Thủy Phượng thì hãy làm cho trọn.
- Phu nhân muốn tại hạ làm gì nữa.
- Công tử đã cứu Thủy Phượng thoát chết bởi tay gã quái nhân gớm ghiếc kia, giờ công tử bỏ đi nếu gã quái nhân quay lại thì Thủy Phượng cũng không còn sinh lộ.
- Thế phu nhân muốn tại hạ làm gì? Ở bên cạnh phu nhân ư?

Mặt hoa của Thủy Phượng lộ vẻ lo âu:

- Thủy Phượng không muốn làm phiền công tử đâu, nhưng công tử đã trót cứu mang Thủy Phượng thì xin công tử đưa Thủy Phượng ra khỏi khu vực này.

- Được, phu nhân đi đâu?

- Đi đâu cũng được, miễn là ra khỏi khu vực này là được rồi.

Khắc Thủy Phượng nhìn về hướng Tây:

- Mặt trời sắp lặn, một mình Thủy Phượng sợ lắm.

- Tại hạ sẽ đưa phu nhân về nhà.

Thủy Phượng ôm quyền xá chàng:

- Đa tạ công tử.

- Gia trang của phu nhân ở đâu?

- Xa lắm.

- Phu nhân cần đóa hoa liên băng để làm gì?

- Liên hoa băng vốn do âm dương chân hỏa tụ thành mà có nên ai cũng ham muốn. Thủy Phượng chỉ sợ đóa hoa đó lọt vào tay kẻ ác nên mới lặn lội đi tìm. Giờ Thủy Phượng chẳng còn sợ gì nữa.

- Gã quái nhân kia cũng đi tìm liên hoa băng?

- Đúng như vậy, nhưng gã không gặp được kỳ duyên như công tử.

- Tại hạ chỉ vô tình gặp được may mắn.

- Điều đó cũng đúng thôi, những người tốt như công tử thì luôn gặp được những điều may mắn.

Khắc Thủy Phượng nhìn về phía Tây:

- Mặt trời sụp bóng rồi, chắc chúng ta phải tìm chỗ nghỉ qua đêm rồi mai hãy lên đường.

- Nơi đây chốn hoang vu, không tiện cho phu nhân nghỉ đêm.

- Công tử đừng lo, đã bước chân vào giang hồ Thủy Phượng chịu đựng được. Để Thủy Phượng gom củi nhóm một bếp lửa.

- Phu nhân tính nghỉ dưới tàng cây này à?

- Không nơi nào tốt bằng nơi này.

- Tại hạ chỉ lo cho phu nhân mà thôi.

- Thủy Phượng thì lại lo cho công tử.

Quân Đạt nhìn Khắc Thủy Phượng:

- Ngụ nơi đây sương đêm giá rét không tiện cho phu nhân đâu.

Chàng giật mình khi vô tình nhìn xuống chân Khắc Thủy Phượng:

- Tại hạ quên mất. Đôi hài của phu nhân.

Quân Đạt trở gót đến nhặt đôi hài để dưới bụi cỏ mang đến cho Khắc Thủy Phượng.

Khắc Thủy Phượng bẽn lẽn nhìn chàng:

- Đa tạ công tử.

Khắc Thủy Phượng đột ngột la lên:

- Thủy Phụng có cách rồi.
- Phu nhân muốn nói gì?
- Sao chúng ta không dựng chiếc kiệu lụa của Thủy Phụng dựng trại ngụ qua đêm.
- Vậy cũng được.

Hai người cùng song hành trở lại bãi bằng trước hang doi. Thủy Phụng dựng luôn chiếc kiệu lụa mà dựng một cái trại đơn sơ.

Đứng nhìn cái lều bằng lụa trắng một lúc, Khắc Thủy Phụng mới quay lại hỏi Quân Đạt:

- Công tử thấy Thủy Phụng dựng lều có được không?
- Phu nhân thật là khéo tay. Phu nhân có thấy đói không để tại hạ đi săn thú về nướng ăn.

Khắc Thủy Phụng lắc đầu:

- Công tử đừng đi đâu hết. Thủy Phụng ở lại một mình sợ gã quái nhân sẽ quay lại.
- Nếu phu nhân sợ, chúng ta đành nhịn đói qua đêm vậy.

Quân Đạt nhặt những nhánh củi khô gom trước lều. Khắc Thủy Phụng nhóm lửa bằng đá. Ánh lửa bập bùng soi ánh sáng nhấp nháy tô thêm ánh mắt trong vắt của Khắc Thủy Phụng sáng như những vì sao trong đêm.

Nàng thỉnh thoảng lại liếc trộm Quân Đạt.

Quân Đạt nói với Khắc Thủy Phụng:

- Phu nhân hãy vào lều nghỉ ngơi, tại hạ sẽ ngồi canh bên ngoài.
- Chiếc lều bốn nương dựng đủ chỗ cho cả bốn nương và công tử.
- Phu nhân đừng khách sáo. Quân Đạt ngồi đây được rồi.

Chàng nhìn Khắc Thủy Phụng nghiêm giọng nói:

- Chúng ta sẽ gặp lại nhau vào ngày mai.
- Công tử ngồi đây sương xuống lạnh lắm.
- Phu nhân yên tâm, sương khuya lạnh giá không thể nào xâm nhập vào nội thể của tại hạ được đâu.

Khắc Thủy Phụng thở dài:

- Công tử bảo trọng.
- Phu nhân cứ an giấc.

Khắc Thủy Phượng lách vào lều trong khi Quân Đạt ngồi kiết đờ nhìn lên bầu trời đầy những vì sao lấp lánh. Chàng sực nhớ đến Tuyết Trâm và trong lòng dâng lên nỗi niềm cay đắng. Quân Đạt khẽ thở dài khi liên tưởng đến những lời của Khắc Thủy Phượng. Chàng nghĩ thầm:

- "Tuyết Trâm có phải là dâm nữ không. Mình không tin nàng là con người như vậy."

Quân Đạt lắc đầu, xua những ý niệm mông lung, mơ hồ và hoài nghi. Đêm khuya tĩnh lặng, im lìm chỉ còn nghe tiếng lửa cháy tí tách, đốm của nỗi cô đơn đối với Quân Đạt.

Chàng nhìn ngọn lửa reo trước mặt mình, khe khẽ thở dài.

- Công tử.

Tiếng Khắc Thủy Phượng cất lên ngay sau lưng Quân Đạt.

- Sao phu nhân không ngủ?
- Thủy Phượng không sao ngủ được.
- Phu nhân không quen với cảnh sống giang hồ?
- Có lẽ như vậy.
- Chỉ một đêm nay thôi.
- Một đêm thật ngắn ngủi nhưng cũng quá dài.

Khắc Thủy Phượng ngồi xuống bên Quân Đạt.

Chàng nhìn Khắc Thủy Phượng:

- Ngoài này lạnh lắm, phu nhân hãy vào trong lều đi.
- Trong đó cô đơn và tĩnh lặng lắm. Thủy Phượng sẽ hầu chuyện với công tử cho qua đêm.

Quân Đạt nhìn ngọn lửa bập bùng.

- Tại hạ chẳng có chuyện gì để nói, và cũng không biết nói gì với phu nhân.

Khắc Thủy Phượng mỉm cười:

- Tại công tử không muốn nói mà thôi.

Khắc Thủy Phượng nhìn lên bầu trời:

- Công tử có thể đoán xem ngôi sao nào của Thủy Phượng và ngôi sao nào là của công tử.

Quân Đạt lắc đầu:

- Tại hạ không biết ngôi sao nào là của mình cả.
- Vậy để Thủy Phượng đoán thử nghe!
- Phu nhân đoán xem.

Thủy Phượng ngắm bầu trời đầy sao khẽ nói:

- Hướng Bắc kia.
- Ngôi sao nào của tại hạ?

Thủy Phượng nhìn lại Quân Đạt:

- Công tử muốn nghe không?

Quân Đạt gật đầu:

- Tại hạ rất muốn nghe.
- Nhưng trước khi Thủy Phượng nói, Quân Đạt phải hứa với Khắc Thủy Phượng một điều.

Quân Đạt nhìn Khắc Thủy Phượng. Hai người đối nhãn với nhau. Quân Đạt nhận thấy đôi mắt của Khắc Thủy Phượng long lanh một cách kỳ lạ.

- Phu nhân muốn tại hạ hứa điều gì?
- Đừng xưng hô với Thủy Phượng bằng những lời nhạt nhẽo như vậy. Thủy Phượng không thích nghe hai tiếng phu nhân thoát ra từ miệng Quân Đạt đâu. Nghe xa cách và lạnh nhạt lắm.

- Vậy phu nhân muốn tại hạ gọi bằng gì?

Khắc Thủy Phượng cúi đầu thở dài.

- Chẳng lẽ chúng ta mới gặp mà Quân Đạt có ác cảm với Thủy Phượng lắm hay sao? Sao Quân Đạt không gọi Khắc Thủy Phượng bằng tử tử?

- Tại hạ chỉ muốn giữ khoảng cách thôi, nhưng nếu Thủy Phượng không cho Quân Đạt này là kẻ hồ đồ có tà ý thì...

Khắc Thủy Phượng lắc đầu:

- Thủy Phượng không có ý đó đâu.

Quân Đạt nhìn Khắc Thủy Phượng:

- Khắc tử tử.

Mặt hoa của Khắc Thủy Phượng rạng rỡ hẳn lên. Không biết vô tình hay cố ý, nàng ta nắm tay Quân Đạt:

- Đệ đệ.

Quân Đạt nhìn lên trời:

- Tử tử đoán xem ngôi sao nào là của đệ.

Khắc Thủy Phượng nhìn về hướng Bắc:

- Ngôi sao của đệ đó. Ngôi sao sáng nhất đó.

- Sao Bắc đẩu à?

Khắc Thủy Phượng gật đầu:

- Đúng là sao Bắc đẩu.

- Đệ không dám nhận ngôi sao đó là bổn mạng của mình đâu.

Khắc Thủy Phượng mỉm cười với chàng:

- Đối với tử thì sao Bắc đẩu là ngôi sao bổn mạng của đệ. Ngôi sao sáng nhất, ngôi sao của những ngôi sao, và một ngày mai khi chia tay với đệ, mỗi đêm tử sẽ nhìn lên trời hướng mắt về sao Bắc đẩu mà nghĩ đến đệ.

- Quân Đạt không có gì để cho tử tử nhớ đến đâu.

- Tử đang cảm nhận mình vừa bắt gặp người tri kỷ trong cõi nhân sinh phù phiếm.

Quân Đạt nhìn Khắc Thủy Phượng:

- Tử tử nói chuyện hay quá.

- Tại vì đệ là người tri kỷ của tử.

Khắc Thủy Phượng thở dài một tiếng. Mặt của nàng thoáng hiện những nét ủ ê.

Quân Đạt hỏi nàng:

- Tử tử đang có tâm sự?

Khắc Thủy Phượng nhìn trả lại chàng rồi xuống cời ngọn lửa cháy sáng hơn. Ánh sáng đồng lửa bập bùng soi bóng Khắc Thủy Phượng và Quân Đạt in trên vách lều bằng lụa trắng. Nhìn bóng của hai người ngỡ họ là đôi tình nhân ý hợp tâm đầu đang hòa nhập làm một.

Khắc Thủy Phượng nói:

- Tỷ biết tâm của đệ giờ chỉ nghĩ đến...

Nàng cúi đầu nhìn xuống mũi hài của mình.

Quân Đạt nhìn Khắc Thủy Phượng:

- Tỷ muốn nói đến Bạch Hạc Tiên Tử? Đúng, đệ đang nghĩ đến nàng.

Thủy Phượng ngẩng lên thất mật Quân Đạt có vẻ cau có, bất nhẫn. Nàng thở dài:

- Bạch Hạc Tiên Tử may mắn quá.

- Nàng may mắn vì gặp đệ à? Không đâu, gặp đệ Tuyết Trâm bất hạnh thì đúng hơn.

- Tại sao tỷ không là kẻ gặp đệ đầu tiên? Và tại sao tỷ lại ích kỷ khi nghĩ đệ đang nhớ đến người yêu của mình mặc dù tỷ tỷ biết người đó không xứng đáng với đệ?

- Quân Đạt không muốn nghe tỷ nói Bạch Hạc Tiên Tử là... Đệ không thích đâu.

- Tỷ sẽ không nói nữa đâu.

Khắc Thủy Phượng bặm môi và liền đỏ hai giọt lệ ngọc long lanh trào ra đọng lên khóe mắt nàng.

Quân Đạt hỏi:

- Sao tỷ lại khóc? Quân Đạt làm tỷ buồn à?

Khắc Thủy Phượng lắc đầu:

- Không có đâu, tỷ sực nghĩ đến ngày mai.

- Ngày mai sao?

Khắc Thủy Phượng nhìn chàng:

- Ngày mai tỷ và đệ xa nhau, mà không biết bao giờ mới gặp lại. Rồi tỷ sẽ nhớ, một nỗi nhớ mà chỉ có nữ nhân mới là kẻ đau khổ.

Tiếng gà rừng gáy vang xa xa báo hiệu một đêm sắp qua canh ngo.

Khắc Thủy Phượng thốn thức nói:

- Đêm nay sao ngắn ngủi quá.

Khắc Thủy Phượng bắt ngó ngá đầu vào vai Quân Đạt.

Thoáng một chút bối rối hiện lên mặt Quân Đạt, nhưng một giọt lệ từ mắt Khắc Thủy Phượng nhỏ xuống tay chàng.

Quân Đạt nói:

- Sương đêm đã xuống nhiều rồi, tử hãy vào trong lều.

Khắc Thủy Phượng ngẩng lên, nước mắt còn đọng quanh bờ mi nàng:

- Chia tay rồi đệ có nhớ tử không?

- Chắc chắn đệ sẽ nhớ và có cơ hội đệ sẽ tìm ra Đại mặc thăm tử.

- Đệ hứa nhé. Tử sẽ chờ đệ.

- Tử hãy trở vào lều nghỉ ngơi, đêm cũng sắp tàn rồi.

- Đệ thích ngồi một mình để nhớ...

Đôi mày Quân Đạt cau lại.

Khắc Thủy Phượng cũng thở dài:

- Tử sẽ vào trong lều.

Nàng đứng lên, thoáng một chút lưỡng lự rồi choàng lên vai Quân Đạt chiếc áo lông vương giả.

Quân Đạt nhìn Khắc Thủy Phượng:

- Tử tử không...

Khắc Thủy Phượng lắc đầu:

- Ngoài này sương lạnh lắm, trong lều tử có những mảnh chăn che rồi.

Nàng nói xong lên luôn vào lều lỵ. Quân Đạt ngồi im để lắng nghe tiếng lửa nổ tí tách tạo ra một bầu khức buồn tênh. Chàng khoanh tay trước ngực mà tự vấn mình:

- "Ngày mai sẽ như thế nào?"

Tiếng nấc khẽ của Khắc Thủy Phượng từ trong lều lọt ềm vào thính nhĩ của Quân Đạt khiến tim chàng nhói buốt một chút. Quân Đạt trộm liếc vào trong, thấy Khắc Thủy Phượng ngồi bó gối, gục đầu, hai bờ vai thon thả hơi nhích động chứng tỏ nàng đang khóc.

Hình ảnh đó đập vào mắt Quân Đạt khiến chàng không khỏi bồi hồi, xót xa. Quân Đạt còn đang vương vấn với bao ý niệm hồ đồ thì đột ngột có những âm thanh rì rì cất lên ngỡ như sắp có một cơn giông bất ngờ xuất hiện sắp chụp xuống.

Chàng quay ngoắt lại nhìn lên bầu trời. Những chiếc bóng đen chao lượn trên không trung tạo ra những âm thanh kỳ lạ đó.

Khắc Thủy Phượng từ trong lều đứng bật dậy phi thân ra ngoài đứng bên cạnh Quân Đạt nhìn lên trời.

Nàng nắm tay Quân Đạt:

- Tỷ tỷ quên mất không nói với đệ, chúng ta phải rời khỏi đây ngay thôi.

Quân Đạt chỉ lên trời:

- Tỷ tỷ, những bóng đen kia là con thú gì?

- Lũ dơi tinh, chúng quay về hang dơi. Chúng ta ở lại đây rất nguy hiểm.

Khắc Thủy Phượng vừa nói dứt lời thì hơn mười con dơi từ trên cao lao trực xuống chẳng khác nào những mũi tên. Chúng vươn những chiếc vuốt sắc như bảo đao bảo kiếm chụp thẳng vào mặt Quân Đạt và Khắc Thủy Phượng.

Quân Đạt cau mày:

- Quái đểu muốn chết!

Quân Đạt vừa nói vừa vận hóa chân khí phát tác cả hai tuyệt thức chỉ điện di sơn vào Song Chỉ Đoạt Mạng.

Những đạo chỉ phong của chàng lia ngang cắt tiện những con dơi vừa lao xuống toan tập kích. Những xác dơi chưa kịp rơi xuống đất thì lại tiếp những con khác đông hơn lao xuống tấn công Quân Đạt.

Khắc Thủy Phượng hét lớn:

- Mãn thiên hoa vũ!

Cùng với tiếng quát của Khắc Thủy Phượng, cả bầu trời trên đầu Quân Đạt và nàng như có bão đom đóm lập lòe, và những ánh sáng đó đẩy bão dơi bay loạn lên.

Khắc Thủy Phượng nắm tay Quân Đạt:

- Đệ đệ, mình đi thôi.

Khắc Thủy Phượng kéo Quân Đạt. Hai người cùng trở kinh công thoăn thoắt lao đi, chẳng mấy chốc họ đã bỏ xa lũ doi tinh đang kêu ran bầu trời.

- Ui cha.

Khắc Thủy Phượng chao đảo. Quân Đạt nhanh tay vòng qua tiểu yêu đỡ lấy nàng:

- Tỷ tỷ.

Khắc Thủy Phượng phải vịn vào vai Quân Đạt mới đứng vững. Nàng nhìn xuống chân mình.

- Tỷ bị vấp chân rồi.

Quân Đạt ngồi xuống để nắn gót chân Khắc Thủy Phượng.

- Tỷ tỷ còn dụng được khinh thuật không?

Khắc Thủy Phượng lắc đầu:

- Chắc tỷ không đi được nữa. Lũ doi tinh kia sẽ đánh hơi mà đuổi theo chúng ta. Đệ đệ đi trước đi, để tỷ ở lại cho.

- Tỷ tỷ đừng lo, bọn quái đểu đến đây sẽ lãnh cái chết mà thôi.

- Chúng đông vô kể, lại nguy hiểm nữa. Tỷ tỷ không muốn đệ chết uống phí đâu.

- Đệ sẽ đưa tỷ tỷ đi.

Quân Đạt choàng tay qua tiểu yêu của Khắc Thủy Phượng, trở khinh công diu nàng băng đi.

Mùi thơm phấn hoa từ mái tóc của Khắc Thủy Phượng xốc vào khứu giác chàng. Hai người chạy thêm được mươi dặm nữa, Khắc Thủy Phượng khẽ nói:

- Đệ đệ dừng bước nghỉ ngơi một chút đi.

Quân Đạt gật đầu.

Hai người ngồi xuống một tàn cây. Chàng nhìn Khắc Thủy Phượng:

- Nơi đây cũng xa lắm rồi, chắc bọn quái đểu không đánh hơi được chúng ta nữa đâu.

Khắc Thủy Phượng gật đầu. Nàng nhón dùng tay áo xiêm y lau mồ hôi trán cho Quân Đạt:

- Đệ đệ mệt mỏi lắm à?

Chàng mỉm cười:

- Đệ không mệt lắm đâu, đệ đệ coi lại chân tũ.

Khắc Thủy Phượng bẽn lễn:

- Chân của tũ tũ chắc cũng không sao đâu, bó thuốc sẽ khỏi thôi.

- Đệ đệ đưa tũ đến đại phu. Chân tũ như thế này một mình về đại mạc đệ không yên tâm.

- Nhưng chân tũ thế này sẽ vương tay đệ.

- Sao tũ tũ lại nói như vậy? Chúng ta đã là là tũ đệ của nhau.

- Tũ chỉ sợ...

Quân Đạt trừng mắt nhìn Khắc Thủy Phượng:

- Tũ đừng nói như vậy nữa được không?

Khắc Thủy Phượng gục đầu:

- Tũ sẽ không nói như vậy nữa.

Khắc Thủy Phượng dựa đầu vào ngực Quân Đạt.

Một tiếng hú lạnh lạnh cất lên lồng lộng khiến Khắc Thủy Phượng co dúm người lại. Nàng sợ hãi ôm chặt lấy Quân Đạt, lí nhí nói:

- Đệ đệ, gã quái nhân vẫn quanh quẩn theo chúng ta.

- Có đệ bên cạnh, y không làm hại được tũ tũ đâu.

- Không có đệ, tũ không biết sẽ như thế nào.

Một lần nữa tiếng hú của gã quái nhân lại cất lên, trong đêm nghe tiếng hú đó khiến bất cứ ai cũng phải sởn người, lạnh xương, bởi nói tợ một tiếng kêu ai oán, một tiếng gào phẫn uất.

Gã quái nhân xuất hiện tròn đôi mắt lồi nhìn Khắc Thủy Phượng và Quân Đạt. Quân Đạt đứng lên đối mặt với lão:

- Các hạ sao cứ bám theo tại hạ vậy?

Gã quái nhân nghiêng răng ken két, rồi bất thần trở bộ bỏ đi lần luôn vào tàng cây trước mặt Quân Đạt.

Quân Đạt thở dài:

- Hắn bỏ đi rồi.

Khắc Thủy Phượng lắc đầu:

- Nhất định gã không chịu bỏ đi đâu. Có thể gã đã biết đệ ăn được liên hoa băng bên truy theo.

- Hắn truy theo cũng đâu thể lấy lại được liên hoa băng.

- Y không lấy được liên hoa băng nhưng vẫn bám theo thừa cơ hội hạ thủ đệ.

- Y hạ thủ đệ để bức hại tỷ tỷ?

Khắc Thủy Phượng gật đầu:

- Có thể như vậy, nhưng cũng có thể y muốn hạ sát đệ đang lấy mật của đệ.

Quân Đạt cau mày:

- Tại sao hắn muốn lấy mật của đệ?

- Bởi giờ đây tinh khí của liên hoa băng đã tụ trong mật của đệ, mà tinh khí của liên hoa băng thì gã rất thèm thuồng.

- Đệ hiểu rồi. Lần sau gặp lại gã, đệ không để cho gã được yên nữa đâu.

- o O o -